Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

21 päivänä marraskuuta 2013 *

Direktiivi 2006/112/EY — Arvonlisävero — Tavaroiden luovutus — Käsite — Pankkikortin vilpillinen käyttö

Asiassa C-494/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 26.10.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 5.11.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Dixons Retail plc

vastaan

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot ja A. Arabadjiev,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Dixons Retail plc, edustajanaan advocate A. Brown,

— Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään A. Robinson,

— Euroopan komissio, asiamiehinään R. Lyal, A. Cordewener ja C. Soulay,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1) 14 artiklan 1 kohdan ja 73 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Dixons Retail plc (jäljempänä Dixons) ja Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (jäljempänä Commissioners) ja jossa on kyse siitä, että jälkimmäinen on hylännyt Dixonsin palautushakemuksen, joka koskee tämän yhtiön 13.11.2005–30.11.2008 toteuttamistaan liiketoimista ilmoittamaa ja maksamaa arvonlisäveroa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 77/388/ETY

3 Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1; jäljempänä kuudes direktiivi) 2 artiklan 1 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Arvonlisäveroa on kannettava:

1. verovelvollisen tässä ominaisuudessaan maan alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta ja palvelujen suorituksesta.”

4 Tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”’Tavaroiden luovutuksella’ tarkoitetaan aineellisen omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirtoa.”

5 Kyseisen direktiivin 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan sanamuoto on seuraava:

”Maan alueella

1. Veron perusteen on oltava:

a) muiden kuin b, c ja d kohdassa tarkoitettujen tavaroiden luovutusten tai palvelujen suoritusten osalta kaikki se, mikä muodostaa luovuttajan tai suorittajan näistä liiketoimista ostajalta, vastaanottajalta tai kolmannelta saaman tai saatavan vastikkeen, mukaan lukien näiden liiketoimien hintaan suoraan liittyvät tuet;

_ –”

Direktiivi 2006/112

6 Direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että arvonlisäveroa on suoritettava verovelvollisen tässä ominaisuudessaan jäsenvaltion alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta.

7 Tämän direktiivin 14 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”’Tavaroiden luovutuksella’ tarkoitetaan aineellisen omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirtoa.”

8 Direktiivin 73 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Muiden kuin 74–77 artiklassa tarkoitettujen tavaroiden luovutusten tai palvelujen suoritusten osalta veron peruste käsittää kaiken sen, mikä muodostaa luovuttajan tai suorittajan näistä liiketoimista hankkijalta tai kolmannelta saaman tai saatavan vastikkeen, mukaan lukien näiden liiketoimien hintaan suoraan liittyvät tuet.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

9 Dixons on sellaisen arvonlisäveroryhmän edustaja, joka myy sähkölaitteita.

10 Dixons oli tehnyt American Express Europe Ltd:n (jäljempänä AmEx) kanssa sopimuksen, jonka mukaan silloin, jos joku sen asiakkaista käytti AmExin myöntämää korttia maksuvälineenä, Dixonsin oli hyväksyttävä tämä kortti ja AmEx sitoutui, mikäli vaadittuja menettelyjä noudatettiin, maksamaan Dixonsille asiakkaan kyseisellä kortilla ostamien tavaroiden hinnan vähennettyään siitä palkkionsa.

11 Muiden kuin AmExin myöntämien korttien maksutapahtumien osalta Dixons oli tehnyt vastaavanlaisen sopimuksen National Westminster Bank plc:n kanssa, joka toimi nimellä Streamline (jäljempänä Streamline).

12 Ilmoitettuaan ja maksettuaan arvonlisäveron 13.11.2005–30.11.2008 tekemistään liiketoimista Dixons vaati tämän veron palauttamista Commissionersilta, joka hylkäsi sen vaatimuksen.

13 Dixons nosti Commissionersin päätöksestä kanteen First-tier Tribunalissa (Tax Chamber) saadakseen kyseisen palautuksen.

14 Ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa nostettu kanne koskee kortilla suoritettuja maksutapahtumia, joista Dixons on AmExin ja Streamlinen kanssa tekemiensä sopimusten mukaisia menettelyitä noudattaen saanut maksun hinnasta viimeksi mainituilta, vaikka myöhemmin kävi ilmi, että nämä maksutapahtumat oli suoritettu korteilla, joita käytettiin vilpillisesti.

15 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy tässä yhteydessä ilmi, että korttien vilpillisestä käytöstä huolimatta AmEx ei ole käyttänyt takautumisoikeuttaan Dixonsia kohtaan eikä Streamline ole tehnyt maksutapahtuman palautusta, vaikka niillä oli oikeus tähän kyseisten sopimusten perusteella, mikäli sopimusten mukaisia menettelyitä ei noudatettu. Dixons sai siis pitää AmExin ja Streamlinen maksut mukaan lukien arvonlisäveron osuuden.

16 First-tier Tribunal (Tax Chamber) on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [direktiivin 2006/112] 14 artiklan 1 kohtaa tulkittava niin, että sitä voidaan soveltaa, kun tavaroiden fyysinen luovutus on toteutettu petoksella siten, että luovutuksensaaja on tietoisesti suorittanut maksun kortilla, jota hänellä ei ole lupaa käyttää?

2) Kun tavaroiden fyysinen luovutus on toteutettu vilpillisesti korttia käyttäen, onko kyseessä [direktiivin 2006/112] 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu aineellisen omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirto?

3) Onko [direktiivin 2006/112] 73 artiklaa tulkittava niin, että sitä voidaan soveltaa, kun tavaroiden luovuttaja saa maksun sellaisen sopimuksen perusteella, jonka mukaan kolmas osapuoli suorittaa korttitapahtumista tällaisen maksun siitä huolimatta, että tavaroiden luovutuksensaaja tietää, ettei hänellä ole lupaa käyttää korttia?

4) Kun kolmas osapuoli suorittaa maksun tavaroiden luovuttajan kanssa tekemänsä sopimuksen nojalla sen perusteella, että luovuttajalle on esitetty kortti, jota tavaroiden luovutuksensaajalla ei ole lupaa käyttää, onko kolmannelta osapuolelta saatua maksua pidettävä [direktiivin 2006/112] 73 artiklassa tarkoitettuna vastikkeena liiketoimista?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee näillä kysymyksillään, joita on tarkasteltava yhdessä, lähinnä sitä, onko tavaran fyysinen luovutus ostajalle, joka käyttää pankkikorttia vilpillisesti maksuvälineenä, kuudennen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2006/112 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tavaroiden luovutus ja onko maksu, jonka kolmas osapuoli suorittaa tällaisen luovutuksen yhteydessä tavaroiden luovuttajan kanssa tekemänsä sopimuksen nojalla, jonka mukaan kolmas osapuoli maksaa luovuttajalle tavarat, jotka tämä on myynyt ostajille, jotka käyttivät tällaista korttia maksuvälineenä, kuudennen direktiivin 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohdassa ja direktiivin 2006/112 73 artiklassa tarkoitettu vastike.

18 Aluksi on mainittava, että koska direktiivi 2006/112 tuli voimaan 1.1.2007, tämän direktiivin säännöksiä ei voida soveltaa pääasiassa muihin kuin tämän päivän jälkeen tehtyihin liiketoimiin. Ennen tätä päivää tehtyihin liiketoimiin on sovellettava kuudetta direktiiviä. Näihin kysymyksiin annettavien vastausten kannalta ei ole tarpeen erotella näiden direktiivien säännöksiä, koska niiden ulottuvuuden on katsottava olevan olennaisilta osin sama unionin tuomioistuimen nyt käsiteltävässä asiassa tekemän tulkinnan kannalta.

Kuudennen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2006/112 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun siirron toteutuminen

19 Aluksi on muistutettava, että kuudennella direktiivillä ja direktiivillä 2006/112 otetaan käyttöön yhteinen arvonlisäverojärjestelmä, joka perustuu muun muassa verollisten liiketoimien yhtenäiseen määritelmään (ks. yhdistetyt asiat C-354/03, C-355/03 ja C-484/03, Optigen ym., tuomio 12.1.2006, Kok., s. I-483, 36 kohta; asia C-255/02, Halifax ym., tuomio 21.2.2006, Kok., s. I-1609, 48 kohta sekä C-653/11, Newey, tuomio 20.6.2013, 39 kohta).

20 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että kuudennen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2006/112 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavaroiden luovutuksen käsitteellä ei tarkoiteta omistusoikeuden siirtoa sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädetyissä muodoissa vaan siihen sisältyvät kaikki yhden osapuolen toteuttamat aineellisen omaisuuden siirtotoimenpiteet, joilla toinen osapuoli oikeutetaan tosiasiallisesti määräämään kyseisestä omaisuudesta niin kuin tämä olisi sen omistaja (ks. asia C-435/03, British American Tobacco ja Newman Shipping, tuomio 14.7.2005, Kok., s. I-7077, 35 kohta; em. yhdistetyt asiat Optigen ym., tuomion 39 kohta; em. asia Halifax ym., tuomion 51 kohta; asia C-237/09, De Fruytier, tuomio 3.6.2010, Kok., s. I-4985, 24 kohta ja asia C-78/12, Evita-K, tuomio 18.7.2013, 33 kohta).

21 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on samoin jo katsottu, että kyseinen käsite on luonteeltaan objektiivinen ja että sitä sovelletaan kyseisten liiketoimien tarkoituksesta tai tuloksesta riippumatta ilman, että veroviranomaisten olisi suoritettava tutkimuksia kyseisen verovelvollisen aikomusten selvittämiseksi tai otettava huomioon samassa luovutusketjussa toimivan muun elinkeinonharjoittajan kuin asianomaisen verovelvollisen aikomukset (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Optigen ym., tuomion 44–46, 51 ja 55 kohta; em. asia Halifax ym., tuomion 56 ja 57 kohta; yhdistetyt asiat C-439/04 ja C-440/04, Kittel ja Recolta Recycling, tuomio 6.7.2006, Kok., s. I-6161, 41–44 kohta ja em. asia Newey, tuomion 41 kohta).

22 Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaiset liiketoimet ovat kuudennen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2006/112 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja tavaroiden luovutuksia, sikäli kuin ne täyttävät ne objektiiviset arviointiperusteet, joihin tämä käsite perustuu, eivätkä ole arvonlisäveropetoksia (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Optigen ym., tuomion 51 ja 52 kohta sekä em. asia Halifax ym., tuomion 58 ja 59 kohta).

23 Käsiteltävässä tapauksessa ei ole riidanalaista, että Dixons oli pääasiassa kyseessä olevien liiketoimien yhteydessä luovutettujen tavaroiden omistaja ja että tämä yhtiö voi näin ollen siirtää näiden tavaroiden ostajalle niiden omistajalle kuuluvan määräämisvallan.

24 Mikään seikka unionin tuomioistuimelle toimitetussa asiakirja-aineistossa ei myöskään anna aihetta epäillä, ettei Dixons olisi toimittanut näitä tavaroita kyseiselle ostajalle vapaaehtoisesti tarkoituksenaan oikeuttaa tämä tosiasiallisesti määräämään niistä niin kuin tämä olisi niiden omistaja.

25 Ei sitä paitsi vaikuta siltä, että pääasiassa kyseessä olevien liiketoimien yhteydessä olisi tehty veropetos, sillä kuten ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, Dixons on ilmoittanut ja maksanut arvonlisäveron näistä liiketoimista asianmukaisesti.

26 Pankkikortin vilpillinen käyttö maksuvälineenä kyseisten liiketoimien yhteydessä ei vaikuta siihen, että liiketoimet voidaan luokitella kuudennessa direktiivissä ja direktiivissä 2006/112 tarkoitetuiksi tavaroiden luovutuksiksi. Tällainen käyttö ei nimittäin kuulu niihin objektiivisiin perusteisiin, joihin tämä käsite perustuu, vaan liittyy kyseisiin liiketoimiin ostajana osallistuneen henkilön aikomukseen sekä tämän aikomuksen toteuttamiseen käytettyihin menettelyihin.

27 Näin ollen on todettava kuudennen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2006/112 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun siirron toteutuminen Dixonsin ja sen asiakkaiden välillä, vaikka jälkimmäiset käyttivät pääasiassa kyseessä olevien liiketoimien yhteydessä pankkikorttia vilpillisesti maksuvälineenä suorittaakseen Dixonsin luovuttamien tavaroiden hinnan.

28 Tässä yhteydessä on todettava, että toisin kuin Dixons väittää, pääasiassa kyseessä olevan kaltainen tilanne on erotettava tavaroiden varkaudesta, joka ei kuulu kuudennen direktiivin ja direktiivin 2006/112 mukaiseen tavaroiden luovutuksen käsitteeseen (ks. em. asia British American Tobacco ja Newman Shipping, tuomion 33 kohta).

29 Tavaroiden varkaus ei nimittäin anna tekijälleen oikeutta määrätä tavaroista samalla tavalla kuin niiden omistaja. Varkauden perusteella ei siis voida katsoa tapahtuvan kuudennen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2006/112 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua siirtoa rikoksen uhrin ja sen tekijän välillä (ks. em. asia British American Tobacco ja Newman Shipping, tuomion 36 kohta).

30 Varkauden uhri ei lisäksi tietenkään saa minkäänlaista taloudellista vastiketta tavaroiden varkaudesta. Varkautta ei siis sellaisenaan voida pitää kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 alakohdassa ja direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna tavaroiden ”vastikkeellisena” luovutuksena (ks. em. asia British American Tobacco ja Newman Shipping, tuomion 32 kohta).

Kuudennen direktiivin 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohdassa ja direktiivin 2006/112 73 artiklassa tarkoitetun vastikkeen olemassaolo

31 Siitä, ovatko AmExin ja Streamlinen pääasiassa kyseessä olevien liiketoimien yhteydessä Dixonsin kanssa tekemiensä sopimusten perusteella suorittamat maksut kuudennen direktiivin 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohdassa ja direktiivin 2006/112 73 artiklassa tarkoitettua vastiketta, on muistutettava, että arvonlisäverojärjestelmässä verolliset liiketoimet edellyttävät sellaista osapuolten välistä liiketointa, johon sisältyy hinnan tai vastasuorituksen määrääminen. Kun luovuttajan toiminta muodostuu yksinomaan ilman välitöntä vastiketta luovutetuista tavaroista, veron perustetta ei ole

eivätkä nämä tavaroiden luovutukset siis ole arvonlisäveron alaisia (ks. vastaavasti palvelujen suorituksista asia C-16/93, Tolsma, tuomio 3.3.1994, Kok., s. I-743, 12 kohta ja asia C-93/10, GFKL Financial Services, tuomio 27.10.2011, Kok., s. I-10791, 17 kohta).

32 Tässä asiayhteydessä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on katsottu, että tavaroiden luovutus on kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 alakohdassa ja direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla vastikkeellinen ja näin ollen verollinen ainoastaan sillä edellytyksellä, että luovuttajan ja vastaanottajan välillä on oikeussuhde, johon liittyvät suoritukset ovat vastavuoroisia, ja luovuttajan saama korvaus on todellinen vastasuoritus vastaanottajalle luovutetusta tavarasta (ks. palvelujen suorituksista mm. em. asia Tolsma, tuomion 14 kohta ja em. asia GFKL Financial Services, tuomion 18 kohta).

33 Veron perusteena tavaran luovutuksessa on nimittäin kaikki se, mitä tavaran luovuttamisesta saadaan vastikkeena (ks. palvelujen suorituksista mm. em. asia Tolsma, tuomion 13 kohta ja asia C-40/09, Astra Zeneca UK, tuomio 29.7.2010, Kok., s. I-7505, 28 kohta), joten tällainen luovutus on kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 alakohdassa ja direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla vastikkeellinen, jos luovutetun tavaran ja saadun vastasuorituksen välillä on suora yhteys (ks. yhdistetyt asiat C-53/09 ja C-55/09, Loyalty Management UK ja Baxi Group, tuomio 7.10.2010, Kok., s. I-9187, 51 kohta sekä asia C-165/11, Profitube, tuomio 8.11.2012, 51 kohta).

34 Kun ostaja maksaa tavaran hinnan luottokortilla, kyseessä on välittömästi kaksi suoritusta eli yhtäältä tämän tavaran myynti luovuttajalta, joka laskee vaatimaansa kokonaishintaan mukaan myös arvonlisäveron, jonka kyseinen ostaja maksaa loppukuluttajana ja jonka luovuttaja perii veroviranomaisten puolesta, ja toisaalta kortin myöntäjän kyseiselle luovuttajalle suorittama palvelu. Tämän jälkimmäisen suorituksen kohteena on kortilla ostetun tavaran maksun takaaminen, luovuttajan liiketoiminnan edistäminen mahdollistamalla uuden asiakaskunnan hankkiminen tai mahdollinen mainostus luovuttajan hyväksi, tai sillä voi olla jokin muu kohde (ks. asia C-18/92, Bally, tuomio 25.5.1993, Kok., s. I-2871, 9 kohta).

35 Tässä yhteydessä se seikka, ettei ostaja ole maksanut sovittua hintaa luovuttajalle suoraan vaan kortin myöntäjän välityksellä, tai ostajan ja luovuttajan suhteessa käytetyt maksuehdot eivät voi muuttaa veron perustetta. Kuudennessa direktiivissä ja direktiivissä 2006/112 ei vaadita, että vastike on saatu suoraan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen vastaanottajalta, jotta luovutus tai suoritus olisi tehty vastikkeellisesti. Kuudennen direktiivin 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohdan ja direktiivin 2006/112 73 artiklan mukaan vastikkeen tavaroiden luovutuksesta voi maksaa paitsi ostaja myös kolmas eli tässä tapauksessa kortin myöntäjä (ks. em. asia Bally, tuomion 16 ja 17 kohta sekä em. asia Loyalty Management UK ja Baxi Group, tuomion 56 kohta).

36 Se seikka, että Dixonin pääasiassa kyseessä olevien liiketoimien yhteydessä luovuttamien tavaroiden hinnan ovat maksaneet kolmannet osapuolet eli tässä tapauksessa AmEx tai Streamline, ei siis voi johtaa päätelmään, että tämä maksu ei ole Dixonsin näiden tavaroiden luovutuksesta saamaa vastiketta.

37 Koska Dixons on noudattanut AmExin ja Streamlinen kanssa tekemiensä sopimusten mukaisia menettelyitä, kuten unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenee, ja lisäksi pääasiassa kyseessä olevat tavaroiden myynnit täyttävät ne objektiiviset perusteet, joihin kuudennessa direktiivissä ja direktiivissä 2006/112 tarkoitettu tavaroiden luovutuksen käsite perustuu, se seikka, että myöhemmin kävi ilmi, että nämä myynnit oli maksettu korteilla, joita käytettiin vilpillisesti, ei voi johtaa siihen, ettei hinnan maksu näistä myynneistä olisi Dixonsin niistä saamaa vastiketta.

38 Esitettyihin kysymyksiin on näin ollen vastattava, että kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 alakohtaa, 5 artiklan 1 kohtaa ja 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohtaa sekä direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, 14 artiklan 1 kohtaa ja 73 artiklaa on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa tavaran fyysinen luovutus ostajalle, joka käyttää

pankkikorttia vilpillisesti maksuvälineenä, on kyseisissä 2 artiklan 1 alakohdassa, 5 artiklan 1 kohdassa, 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tavaroiden luovutus ja että maksu, jonka kolmas osapuoli suorittaa tällaisen luovutuksen yhteydessä tavaran luovuttajan kanssa tekemänsä sellaisen sopimuksen nojalla, jonka mukaan kyseinen kolmas maksaa luovuttajalle tavarat, jotka tämä on myynyt tällaista korttia maksuvälineenä käyttäneille ostajille, on kyseisissä 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohdassa ja 73 artiklassa tarkoitettu vastike.

Oikeudenkäyntikulut

39 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 artiklan 1 alakohtaa, 5 artiklan 1 kohtaa ja 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohtaa sekä yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, 14 artiklan 1 kohtaa ja 73 artiklaa on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevien kaltaisissa olosuhteissa tavaran fyysinen luovutus ostajalle, joka käyttää pankkikorttia vilpillisesti maksuvälineenä, on kyseisissä 2 artiklan 1 alakohdassa, 5 artiklan 1 kohdassa, 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tavaroiden luovutus ja maksu, jonka kolmas osapuoli suorittaa tällaisen luovutuksen yhteydessä tavaran luovuttajan kanssa tekemänsä sellaisen sopimuksen nojalla, jonka mukaan kyseinen kolmas maksaa luovuttajalle tavarat, jotka tämä on myynyt tällaista korttia maksuvälineenä käyttäneille ostajille, on kyseisissä 11 artiklan A kohdan 1 alakohdan a alakohdassa ja 73 artiklassa tarkoitettu vastike.

Allekirjoitukset